

en Dromedar i indhegning. Pardoo Roadhouse blev besøgt og passeret dagen efter, og herfra var der kun ca. 150 km til Port Hedland, som blev nået på dag 34, og med et snit på 216 km om dagen gik det stadig planmæssigt.

Jeg var nu temmelig præcis halvvejs rundt. Det er altid noget specielt ved at nå halvvejs, det er ligesom lidt lettere at overskue resten af turen. Nu ville der, for hver dag der gik, være mindre og mindre, der skulle cykles, end det man allerede havde gjort.

Nu bevægede jeg mig ned mod det område jeg var gået død i sidste gang. Jeg var meget indstillet på at sørge for at have godt med havregryn til de næste 4-5 dage, da jeg vidste, det ville være småt med muligheder for at købe ordentlig mad på strækningen. Jeg havde planlagt at købe ind i Roebourne, en lille by med et supermarked.

Jeg ankom desværre meget tidligt om morgenen, og der var 3 timer til de åbnede. Nu har jeg det skidt med at trille tommelfingre, så jeg overbeviste mig selv om, at de nok havde lidt havregryn ved et servicecenter ca. 50 km længere fremme.

Det havde de så ikke, og nu var situationen nærmest lige som sidst. De næste 3 roadhouse havde, vidste jeg, ingen ordentlig mad man kunne tage med sig, nu kom den til at stå på hotdogs og hamburgers de næste 4 dage, indtil jeg kom til Carnarvon, en ret stor by helt ude ved kysten. Nå, det var ikke lige det, der var planlagt, men denne gang var det knap så varmt, og der var jo mere ro på, så det gik nok!

Da jeg manglede et par timer til Fortesque Roadhouse, mit mål for dagen, gled der en firehjulstrækker op på siden af mig, og ud af vinduet blev langet en kold cola til mig, og så forsvandt bilen forude. NICE!

Jeg ankom til Fortesque Roadhouse og forhørte mig om overnatning. Stor var min forbavelse, da ejeren viste sig at være samme person, der havde langet en cola ud til mig. En meget flink mand, men hans kone!! Uhadada...for et monster. Jeg har i hele mit liv aldrig oplevet en sådan opførelse. Det startede med, at jeg forhørte mig om 1\$ mønter til vaskemaskinen, og det var sådan set ok, selvom hun lignede én, man lige havde læsset en 100 kg sæk på skulderen af.

Jeg fik mine 1\$ers og kom så i tanke om, jeg måske fik brug for mønter til en tørretumbler, hvis de da havde en. Så tændte hun ellers fuldstændig af... "what the hell do you need a dryer for?? You got the goddam sun out there" og så himlede hun ellers en hel masse mere af, som jeg ikke lige fik fat i eller erindrer.

Lettere chokeret fik jeg sagt "just asking", hvorefter jeg trak mig tilbage til hummeret, jeg havde lejet.

Fik sat vaskemaskinen i gang og gik så tilbage til butikken for at få noget at spise og proviantere til næste dag. Jeg bestilte lidt mad og samme reaktion igen, hun sank lige 10 cm sammen og sjuskede så sønderknust ud i baglokalet, men det var jo heller

ikke særlig pænt af mig at pålægge hende en sådan tung opgave.

Mens jeg ventede, kom en anden kunde ind for at købe lidt drikkevarer. Denne kunde kom for skade at nævne, at den øl, han havde fundet, ikke var helt kold. Så eksploderede hun ellers igen, flåede dåsen ud af hans hånd og kylede den ud i baglokalet, hvorefter hun, med vildt fægtende arme, og skælden og smælden, tog en ny ud af køleskabet og hamrede den ned i disken foran ham!! Behøver jeg at sige, manden blev helt mundlam og skyndte sig ud.

Jeg fik min mad og forsvandt ud til mit vasketøj, og mens det tørrede på snoren kunne jeg lige så godt skifte dækket på baghjulet. Det havde nu kørt 7.558 km og var slidt igennem til lærredet. Der resterede ca 7.000 km af turen, så det nye dæk burde nok kunne holde til Sydney. Tøjet nåede at tørre, inden solen gik ned, så hun havde jo ret!... hvad skulle jeg dog også med en tørretumbler. Værelset var hjem-søgt af små myrer, men det gjorde ikke så meget. Det blev dog lidt klamt, da jeg rakte hånden ud for at tænde sengelampen, og hånden så blev indfanget i et sejt spindelvæv! Men ellers var det et udmærket værelse.

Dagen efter passerede jeg det punkt, hvor jeg gav op sidste gang, ca. 80 km før Nanutarra Roadhouse, en af milepælene på min vej.

Nanutarra Roadhouse var løbet tør for både mælk og sukkerholdig cola, så jeg tankede op med sukkerholdig Fanta i stedet. Efter at have provianteret med hotdogs og burgere gik det videre, og efter ca. 100 km slog jeg lejr ved en udtørret flod, hvor der var en rastepads med et overdækket bord. Det var ved at trække op til regn og blæst, så jeg slog myggenettet op under halvtaget.

Dette var et rigtigt halvtag, da halvdelen bestod af tag og den anden halvdel var et net. Der ville sikkert ikke være meget tørvejr at finde, da blæsten ville få regndråberne til at flyve ind under taget.

Efter mørkets frembrud kom der en auto camper ind for natten, han havde desværre et par hunde der morede sig med at stå og bjæffe ad mig, når jeg bevægede mig, efterfulgt af ejerens skælden ud på hundene.

Så mere end et par timers søvn blev det ikke til, inden det begyndte at regne omkring midnat. Som forudset var det ikke muligt at finde tørvejr under halvtaget, så jeg kunne lige så godt fortsætte turen.

Ca. 30 km før Minilya Roadhouse fik jeg det ret dårligt, dels tror jeg på grund af varmen og for lidt søvn, og dels at jeg nu kun havde vand og Fanta at drikke. Jeg ledte efter et sted at finde skygge, så jeg kunne komme lidt til mig selv. At stoppe op i solen ville helt sikkert resultere i hedeslag.

Det lykkedes mig ikke at finde skygge, så da jeg ankom til Minilya Roadhouse,

var jeg mere død end levende og kunne knapt holde mig på cyklen. I roadhouse's skygge kom jeg lidt til mig selv og fik en masse mad og mælk indenbords. Jeg kvikede forbavsende hurtigt op, og efter en time på sengen og et brusebad var jeg ret kry igen.

Jeg besluttede, at det skulle være sidste gang, jeg havde overnattet i myggeteltet, da jeg nu ville komme til mere regnfulde og vejrsmæssigt stabile områder, og forærede derfor mit telt, sovepose og liggeunderlag væk. Desuden besluttede jeg, at de 140 km til Carnarvon næste dag, skulle være alt, der skulle cykles den dag. I Carnarvon ville jeg kunne købe ordentlig mad igen og komme mig helt af min nedtur.

Jeg ankom til Carnarvon omkring middags-tid og tilbragte dagen med at spise, slappe af og ordne lidt vasketøj og Internet. At det var en god beslutning, viste det sig de følgende dage. De næste 3 dage kørte jeg 245 km i snit uden problemer. Jeg følte mig faktisk utrolig stærk, en følelse der holdt sig de næste 6-7 dage.

Billabong Roadhouse udmærkede sig med, at køkkenet var lukket, så det var godt, jeg havde ekstra havregryn med. Det lugtede langt væk af, at ejeren ikke var der den aften, og at damen så ikke gad lave mad til kunderne. Hendes svar på forespørgsel var, at "The Kitchen died"

Perth blev erobret. Det var uventet let at komme ind til centrum, men ud igen var lidt mere tricky. Der var godt nok en freeway, men den måtte man ikke cykle på. Så da jeg kom forbi en cykelforretning, holdt jeg ind og spurgte der, hvor den nemmeste vej ud af byen var. Det viste sig, at der løb en cykelsti hele vejen langs med freewayen, 60-70 km sydpå, så det var faktisk ret nemt at komme ud af byen også.

Jeg var nu kommet til køligere, og mere regnfulde områder. Fra Bunbury til byen Denmark var der utrolig bakket, men også smukt. Det er her i dette område, Australiens største træer er at finde.

Jeg var ved at føle mig klar til en halv fridag igen, jeg var ca. 4 dage forud for tidsplanen, så det havde jeg jo også råd til. Albany er en forholdsvis stor by og ville være et godt sted at tilbringe lidt tid.

Næste morgen ankom jeg til Albany, endnu inden det var lyst. Vejrudsigten sagde "Thunderstorm", og der blæste en halv pelikan, så hvis der nogen sinde havde været en god grund til at krybe i ly og holde fri, var det nu. Hvis jeg fortsatte de 176 km op til Jerramungup, ville jeg få en halv modvind, men ligefrem brænde en hel dag af i Albany kviede jeg mig også lidt ved, så det endte med, jeg fortsatte alligevel.

Jeg følte mig ret stærk, og på den første del af turen var der en del bevoksning, jeg kunne få læ af, så det var ikke så slemt. På den sidste halvdel derimod kom regnin-